

ΕΤΟΣ 63ον

1 Νοεμβρίου 2015

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 44 (3257)

Η ΚΙΝΗΤΗΡΙΑ ΔΥΝΑΜΗ

Πολλοί, άκούγοντας νά γίνεται λόγος γιά κινήτρια δύναμη, αυτομάτως κατευθύνονται πρὸς τήν έννοια τοῦ χρήματος, μιᾶς πού ὁ πολιτισμός κι ἡ καθημερινότητά μας γύρω ἀπό αὐτό περιστρέφονται, αὐτό μᾶς ἔχουν ὑποβάλλει νά πιστεύουμε ὅτι ἰσχύει καί συμφεροντολογικά καθιερρεγείται ἡ ὅποια θεώρηση τῶν πραγμάτων, ἡ ὅποια ένέργεια, ἀλλήλα καί τό ὅποιο πίστευμα. Καί εἶναι τόσο έντονη ἡ ἰδιότυπη πίστη στό χρήμα, ὥστε ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος νά ἀπανθρωποποιεῖται νεκρούμενος ὡς πρὸς ὅλα τά ὑπόλοιπα χάριν αὐτοῦ! Θεωρεῖται ὡς τό ἀναγκαῖο συνάλλαγμα γιά νά «ὑπάρχει» κάποιος στή ζωή αὐτή καί ἱκανό γιά νά τοῦ προσπορίσει τά πάντα. Θυσίες, μεθοδεύσεις, ἐπιδιώξεις, ἀλλήλα καί ποικιλόμορφη ἀπάτη, πολὺπτυχο ἐγκλημα, εὐκαιριακές συμμαχίες, ἔχουν ὡς κίνητρο ἔστω καί ὑπολινθάνον, ἀλλήλα καί σκοπό ἔστω ἔμμεσο, τό χρήμα. Κι αὐτό ἔχει καταντήσει νά θεωρεῖται φυσιολογικό...

Κι ὅμως, ὁ κόσμος ὅλος σφάλιλει! Πιστεύει λάθος! Κατευθύνεται λάθος! Κινεῖται λάθος! Προσανατολιζόμενος πρὸς τά οικονομικά μεγέθη καί καθιστώντας τα τό κέντρο τῆς ζωῆς τοῦ καθενός, τῆς κοινωνίας μας καί τοῦ πολιτισμοῦ μας, διαπράττει μέγα σφάλμα, τοῦ ὁποίου κατάληξη εἶναι ἡ καταστροφή τοῦ ἀνθρώπου καί ὁ ὀλεθρος σέ ὅλα τά ἐπίπεδα. Ἡ θεοποίηση ενός μέσου, ενός χρηστικοῦ ἐργαλείου – γιά αὐτό εἶναι ὁ πλοῦτος – καί ἡ λάθος θεώρησή του, συνεπιφέρει ἀνατροπή στοῦς ὅρους ὕπαρξης τοῦ ἀνθρώπου, μέ συνέπειες καταστρεπτικές, ὅπως ψηλαφᾶμε στήν πρόσφατη ἰδίως, ἀλλήλα καί στήν ἀπώτερη ἱστορία.

Οἱ ἀνθρώπινες ἐπιθυμίες

Ὁ ἄνθρωπος ἐπιθυμεῖ κι αὐτό εἶναι τρόπος ἔκφρασης τῆς ἐλευθερίας του. Συνάμα ὅμως, εἶναι καί δείκτης τῆς ἠθικῆς του ποιότητας, μιᾶς πού αὐτό τό ὅποιο ἐπιθυμεῖ τόν χαρακτηρίζει καί προδίδει τί ἔχει στήν καρδιά του, ἀπό ποιά συλλογιστική καί τί συναισθήματα κινεῖται, ἀλλήλα καί τί ἀναστολές ἔχει, ἀφοῦ

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Α΄ Κορ. ιβ΄ 27-γ΄ 8)

Ὁ Ὕμνος τῆς ἀγάπης

Ἄδελφοί, ὑμεῖς δέ ἐστε σῶμα Χριστοῦ καὶ μέλη ἐκ μέρους. Καὶ οὗς μὲν ἔθετο ὁ Θεὸς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ πρῶτον ἀποστόλους, δευτέρων προφήτας, τρίτον διδασκάλους, ἔπειτα δυνάμεις, εἶτα χαρίσματα ἰαμάτων, ἀντιλήψεις, κυβερνήσεις, γένη γλωσσῶν. Μὴ πάντες ἀπόστολοι; Μὴ πάντες προφῆται; Μὴ πάντες διδάσκαλοι; Μὴ πάντες δυνάμεις; Μὴ πάντες χαρίσματα ἔχουσιν ἰαμάτων; Μὴ πάντες γλώσσαις λαλοῦσι; Μὴ πάντες διερμηνεύουσι; Ζηλοῦτε δὲ τὰ χαρίσματα τὰ κρείττονα. Καὶ ἔτι καθ' ὑπερβολὴν ὁδὸν ὑμῖν δείκνυμι. Ἐὰν ταῖς γλώσσαις τῶν ἀνθρώπων λαλῶ καὶ τῶν ἀγγέλων, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, γέγονα χαλκὸς ἤχων ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον. Καὶ ἐὰν ἔχω προφητείαν καὶ εἰδῶ τὰ μυστήρια πάντα καὶ πᾶσαν τὴν γνῶσιν, καὶ ἐὰν ἔχω πᾶσαν τὴν πίστιν, ὥστε ὄρη μεθιστάνειν, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, οὐδὲν εἶμι. Καὶ ἐὰν ψωμίσω πάντα τὰ ὑπάρχοντά μου, καὶ ἐὰν παραδῶ τὸ σῶμά μου ἵνα καυθήσομαι, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, οὐδὲν ὠφελοῦμαι. Ἡ ἀγάπη μακροθυμεῖ, χρηστεύεται, ἡ ἀγάπη οὐ ζηλοῖ, ἡ ἀγάπη οὐ περπερεύεται, οὐ φουσιῶται, οὐκ ἀσχημονεῖ, οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς, οὐ παροξύνεται, οὐ λογιζεται τὸ κακόν, οὐ χαιρεῖ ἐπὶ τῇ ἀδικίᾳ, συγχαίρει δὲ τῇ ἀληθείᾳ: πάντα στέγει, πάντα πιστεύει, πάντα ἐλπίζει, πάντα ὑπομένει. Ἡ ἀγάπη οὐδέποτε ἐκπίπτει. Εἴτε δὲ προφητεῖται, καταργηθήσονται: εἴτε γλώσσαι, παύσονται: εἴτε γνῶσις, καταργηθήσεται.

στή διεκδίκηση τῆς πραγμάτωσης τῆς ἐπιθυμίας του φαίνεται μέχρι ποῦ μπορεῖ νὰ φθάσει καὶ τί μέσα μπορεῖ νὰ χρησιμοποιήσῃ.

Κι ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ὡς σοφὸς παιδαγωγὸς εἰς Χριστόν, ἐνθαρρύνει, ὄχι στὴν κατάπαυση τῶν ἐπιθυμιῶν, ἀφοῦ κάτι τέτοιο θά ἦταν ἀντίθετο μέ τὴν ἀνθρώπιν φύση, ἀλλὰ στὸν ἐξαγιασμό τους. «Ζηλοῦτε τὰ χαρίσματα τὰ κρείττονα», δηλαδή νὰ ἐπιδιώκετε συνεχῶς τὰ χαρίσματα πού φέρνουν τὴ μεγαλύτερη ὠφέλεια, γι' αὐτὸ καὶ εἶναι ἀνώτερα, θά πεί στοὺς Κορινθίους. Ἀπαιτεῖ κατὰ κάποιον τρόπο, σπουδὴ καὶ προθυμία περὶ τὰ πνευματικά!

Πατὶ αὐτὴ ἡ ἀπαίτηση; Γιατί προηγουμένως ὁ Παῦλος ἔχει κάνει ἀναφορά στὴν ἱεράρχηση τῶν χαρισμάτων, ὥστε νὰ συγκροτηθεῖ ὡς ἓνα ἐνιαῖο σῶμα ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ κι ἔχει ἀναδείξει πόσο καταστρεπτικὲς μποροῦν νὰ γίνουν ἐπιθυμίες καὶ διεκδικήσεις ὄχι κατὰ Θεόν, ἀλλὰ κατ' ἀνθρώπων. Ἐχει τόνισῃ τί μεγάλη ἀνατροπὴ μέ καταστρεπτικὰ ἀποτελέσματα, συνεπιφέρουν ὠφελιμιστικὲς θεωρήσεις, ἀλλὰ καὶ πόσο ἀφύσικη εἶναι ἡ ἀλλήλοῦποτιμηση καὶ ἡ διεκδίκηση ἀποκλειστικότητας. Κι αὐτὸ δὲν ἰσχύει μόνο στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ στὴν ἀνθρώπιν κοινωνία γενικότερα, ἡ ὁποία ὅσο δὲν ἀγιοποιεῖ τίς ἐπιδιώξεις, τίς ἐπιθυμίες καὶ τοὺς στόχους τῆς, τόσο διασαλεύεται, τόσο κατακερματίζεται, τόσο ἀλλήλοσπαράσσεται.

Ἡ καθ' ὑπερβολὴν ὁδός!

Καλὰ ὄλα αὐτὰ στὴ θεωρία! Στὴν πράξη πῶς γίνονται; Πῶς ἀγιάζονται οἱ

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, σεῖς εἶσθε σῶμα τοῦ Χριστοῦ, καί ὁ καθένας εἶναι μέλος τοῦ σώματος. Καί ὁ Θεός ἐτοποθέτησε εἰς τὴν ἐκκλησίαν πρῶτον ἀποστόλους, δεῦτερον προφῆτας, τρίτον διδασκάλους, ἔπειτα ἔρχονται αἱ θαυματουργικαὶ δυνάμεις, ἔπειτα τὰ θεραπευτικὰ χαρίσματα, παροχαὶ βοηθείας, διοικητικαὶ ἰκανότητες, διάφορα εἶδη γλωσσολαλιῶν. Μήπως εἶναι ὅλοι ἀπόστολοι; Μήπως εἶναι ὅλοι προφῆται; Μήπως εἶναι ὅλοι διδάσκαλοι; Μήπως ὅλοι ἔχουν θαυματουργικὰς δυνάμεις; Μήπως ὅλοι ἔχουν θεραπευτικὰ χαρίσματα; Μήπως ὅλοι ἔχουν τὴν γλωσσολαλίαν; Μήπως ὅλοι διερμηνεύουν; Νὰ ἔχετε δέ ζῆλον πρὸς τὰ χαρίσματα τὰ ἀνώτερα. Καί τώρα θὰ σὰς δείξω ἓνα ὑπέροχον δρόμον. Ἐάν μιλῶ τὰς γλώσσας τῶν ἀνθρώπων καί τῶν ἀγγέλων, ἀλλὰ δέν ἔχω ἀγάπην, ἔγινα χαλκὸς πού δίνει ἤχους ἢ κύμβαλον πού βγάζει κρότους. Καί ἐάν ἔχω χάρισμα προφητείας καί γνωρίζω ὅλα τὰ μυστήρια καί ὄλην τὴν γνώσιν, καί ἐάν ἔχω ὄλην τὴν πίστιν, ὥστε νὰ μεταθέτω βουνά, ἀλλὰ δέν ἔχω ἀγάπην, δέν εἶμαι τίποτε. Καί ἐάν μοιράσω σέ ἔλεημοσύνης ὄλην μου τὴν περιουσίαν, καί ἐάν παραδώσω τὸ σῶμά μου διὰ νὰ καῖ, ἀλλὰ δέν ἔχω ἀγάπην, καμμίαν ὠφέλειαν δέν ἔχω. Ἡ ἀγάπη εἶναι μακρόθυμη, εἶναι γεμάτη ἀπὸ εὐμένειαν, ἡ ἀγάπη δέν εἶναι ζηλότυπη, ἡ ἀγάπη δέν καυχᾶται, δέν εἶναι υπερήφανη, δέν κάνει ἀσχημίες, δέν ζητεῖ τὸ συμφέρον της, δέν ἐρεθίζεται, δέν λογαριάζει τὸ κακόν, δέν χαίρει διὰ τὸ κακόν, ἀλλὰ συχαίρει εἰς τὴν ἀλήθειαν, ὅλα τὰ ἀνέχεται, ὅλα τὰ πιστεύει, ἐλπίζει γιὰ τὸ κάθε τι, ὑπομένει τὸ κάθε τι. Ἡ ἀγάπη ποτέ δέν θὰ παύσῃ νὰ ὑπάρχη. Ἐάν εἶναι προφητεῖαι, θὰ καταργηθοῦν· ἐάν εἶναι γλώσσαι, θὰ παύσουν· ἐάν εἶναι γνῶσις, θὰ καταργηθῇ.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Αντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἐκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

ἐπιθυμίες; Πῶς ἀνατρέπεται τὸ ἴδιον καὶ ἀποκαθίσταται ἡ ὀρθὴ θεώρηση στὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου; Ἡ ἀπάντηση εἶναι μίᾳ λέξει: Ἀγάπη. Ὁ Παῦλος προεξαγγέλλει στοὺς Κορινθίους ὅτι θὰ τοὺς δείξει ἓνα δρόμο, «τὴν καθ' ὑπερβολὴν ὁδόν», ἓνα μέσο ἕξοχο καὶ ὑπέροχο, μέ τὸ ὁποῖο ἀποκτῶνται τὰ καλλύτερα χαρίσματα. Κι αὐτὸ δέν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὴν ἀγάπην, τὴν ὁποία στή συνέχεια παρουσιάζει καὶ ἀναλιύει, ὄχι ἐγκεφαλικά, ἀλλὰ βιωματικά, μέσα ἀπὸ τὴν ἐμπειρία του, μέ ἓναν τρόπο γεμάτο ἠυρισμὸ καὶ ἔνταση, ὥστε ἡ συνέχεια τοῦ κειμένου τοῦ Παύλου νὰ ὀνομαστῇ «Ἵγμος τῆς Ἀγάπης».

Θέλει ὁ Παῦλος ἡ ἀγάπην, ὄχι ἀπρόσωπα καὶ ἀόριστα, ἀλλὰ στή μοναδική της μορφή, ὡς ἀγάπην Χριστοῦ, νὰ θρονιασθῇ στό κέντρο ὑπαρξῆς τοῦ ἀνθρώπου καὶ νὰ καταλάβει ὅλο του τὸ εἶναι. Κι ὅταν συμβεῖ αὐτό, τότε ὁ ἄνθρωπος δέν μπορεῖ παρά νὰ κινεῖται μόνον ἀπὸ ἀγάπην, νὰ ἐνεργεῖ μέ ἀγάπην, νὰ πορεύεται στή ζωὴ του γιὰ τὴν ἀγάπην καὶ νὰ πράττει μέ τέτοιο τρόπο ὥστε νὰ μὴ παγώνει μέσα του ἡ ἀγάπην, ἀλλὰ νὰ καλλιεργεῖται. Κι ἀφοῦ ἔτσι ἐνεργηθῇ μέσα στὸν ἄνθρωπο ἡ ἀγάπην, τότε μόνον νοσηματοδοτοῦνται ὅλα τὰ ὑπόλοιπα. Ὅσες

1 Νοεμβρίου 2015: ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΛΟΥΚΑ.

Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ τῶν ἀναργύρων καὶ τῆς μπρὸς αὐτῶν Θεοδότῃς (τῶν ἐκ Μικρᾶς Ἀσίας).
Δαυὶδ ὁσίου τοῦ ἐν Εὐβοίᾳ (ιστ΄ αἰ.), Ἰακώβου ἱερομάρτυρος τοῦ ἐν Αἰτωλίᾳ καὶ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ.
Ἰησος: πλ. α΄ – Ἐωθινόν: ΙΑ΄ – Ἀπόστολος: Α΄ Κορ. ιβ΄ 27- ιγ΄ 8 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ιστ΄ 19-31.

Η ΕΠΙΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 8 Νοεμβρίου, Ζ΄ Λουκᾶ.
Ἀπόστολος: Ἐβρ. β΄ 2-10 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. π΄ 41-56.

ικανότητες, ὅσες δεξιότητες, ὅσες εὐκαιρίες κι ἂν ἔχει στή ζωή του ὁ ἄνθρωπος, δέν ἀξιοποιοῦνται, οὔτε ἀναδεικνύονται παρά μόνον μέσω τῆς ἀγάπης. Ἐάν ὁ ἄνθρωπος δέν ζεῖ καὶ δέν ἐνεργεῖ ἀγαπητικά, τότε ὅ,τι κι ἂν κάνει εἶναι μάταιο κι ὅ,τι κι ἂν κατορθώνει δέν ὠφελεῖ!

Τό σημερινό ἀποστολικό ἀνάγνωσμα παρατίθεται μέ τήν εὐκαιρία τῆς ἐορτῆς τῶν Ἀγίων καὶ Θαυματουργῶν Ἀναργύρων Ἰατρῶν Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ, γιά νά τονισθεῖ ὅτι ἐπειδή ἡ ἱατρική εἶναι ἡ πλεον ἀναγνωρίσιμη μορφή εὐεργεσίας ἀνθρώπου ἀπό ἄνθρωπο, δέν ἐπιτρέπεται νά ξεφεύγει ἀπό τήν ὁδό τῆς ἀγάπης. Δέν εἶναι ἓνα ἀκόμη ἐπάγγελμα μέσα στά τόσα ἄλλα, ἀλλᾶ κατ΄ ἐξοχήν διακονία ἀγάπης μέ ἀντικείμενο τόν ἴδιο τόν ἄνθρωπο. Γι΄ αὐτό καὶ ἡ Ἐκκλησία θέλει νά τονίσει σέ ὄλους καὶ μάλιστα στούς ἀγαπητοῦς μας ἱατρούς, ὅτι ἂν δέν ἀσκηθεῖ ἡ ἱατρική ἐμποτισμένη στήν ἀγάπη, τότε ὁ εὐκολότερος δρόμος γιά τόν παράδεισο μετατρέπεται σέ ὑπερταχεία γιά τήν κόπωση. Γι΄ αὐτό, προσοχή!

Ἄρχιμ. Ἰ. Ν.

Νέα ἔκδοση τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας

ΟΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ **Πρακτικά ΙΔ΄ Πανελληνίου Λειτουργικοῦ Συμποσίου**

(Α΄ ἔκδ., σχῆμα 14x21 ἔκατ., σελ. 316)

Ἡ 30^{ος} τόμος τῆς σειρᾶς «Ποιμαντική Βιβλιοθήκη» παρουσιάζει τά Πρακτικά τοῦ ΙΔ΄ Πανελληνίου Λειτουργικοῦ Συμποσίου, τό ὁποῖο πραγματοποιήθηκε τόν Σεπτέμβριο τοῦ 2012 στήν Πάτρα, ὑπό τήν προεδρία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πατρῶν κ. Χρυσόστομου. Στό ἔργο περιέχονται οἱ ἐπιστημονικές εἰσηγήσεις Ἱεραρχῶν, Κληρικῶν καὶ Καθηγητῶν Πανεπιστημίου ἐπί ζητημάτων πού ἄπτονται τόσο τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Τεχνῶν, ὅσο καὶ θεμάτων γενικότερης λειτουργικῆς φύσεως.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΠΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καὶ ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ.

..«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοῖο 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότῃς - Διευθυντῆς: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ΄ ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr
